Pregaria.cat

Entrada

Realitat que crema

Per MarinaS el dj., 09/12/2021 - 09:00

Crec que no m'equivocaria si dic que vosaltres, que pregueu la realitat, heu quedat amb el cor encongit en saber sobre la mort per incendi d'una família en situació de sense llar a Barcelona. Els incendis poden ser més o menys accidentals, el que no és accidental és que veïnes i veïns nostres visquin en condicions d'infrahabitatge i en situació de sense llar.

Darrerament, s'incrementa el nombre de joves migrats en situació de sense llar. La política d'estrangeria s'enllaça maquiavèl·licament amb el mercat de treball i l'habitatge creant una força centrifugadora que expulsa a veïnes i veïns als marges. Tanmateix, els marges no són lluny, són esquerdes en la realitat més propera. Espais de vulnerabilitat que Jesús mirava des de l'Amor del Pare al cor de la persona, esquerdes que caminava descalç amb el respecte de considerar cada vida territori sagrat. Com pot ser que tinguem vides sagrades, temples de Déu, al ras?

Des de fa temps a un espai del meu barri maldormen, perquè a dormir al carrer no se'n pot dir dormir, dos veïns al cobert d'un edifici. L'edifici és protegit com a patrimoni de la ciutat, la vida dels nostres veïns desprotegida i vulnerada. No sabria dir amb exactitud, però com a qüestió de dos cops al mes aquests veïns són "desnonats". Sense sostre privats de sostre, privats d'aixopluc, privats de llar.

No dubto que han sigut atesos, se'ls ha ofert allotjament i segurament l'hauran rebutjat. Fets que per molts serien ja motiu per deixar-los de la mà de Déu apel·lant a una suposada mala sort a la vida i irresponsabilitat. Però qui de vosaltres triaria per voluntat pròpia viure en un alberg? Conversant, una treballadora social em plantejava: qui voldria perdre la llibertat, l'autonomia sobre els propis horaris, sobre la seva vida, quan ja ho has perdut tot? I jo em pregunto, què ens fa tancar-nos com a societat a l'empatia i a l'acollida, a la cura, a l'escolta pacient i comprensió d'una vida vulnerable?

Ens recordàvem de la gent en situació de sense sostre quan havíem d'estar tancats a casa, però el sensellarisme va molt més enllà de la manca d'un sostre, és la manca d'una llar segura d'incendis i desnonaments, d'una llar pròpia on cuidar i ser cuidat, on dormir plenament sense ser violentat ni vulnerat. Si bé la solució al sensellarisme demana de polítiques i resposta pública, nosaltres ens podem plantejar quina relació tenim amb els nostres veïns, com cuidem als descuidats, amb quins ulls mirem la realitat i si com Jesús acaronem cada vida amb la seva sacralitat.